

Hana Puchová

narozena 15. 4. 1966 v Ostravě
1980–1984 odborné učiliště Frýdek-Místek,
obor aranžérství, pedagog Jaroslav Homolka
1991–1997 VŠUP v Praze, ateliér ilustrace a grafiky
Jiřího Šalamouna a krátce i ateliér typografie Jana Solpery
1996 studijní pobyt v Marseille, Francie
Vystavuje od roku 1996, skupinově od roku 1989
Patřila k přátelskému okruhu Přirozených
Věnuje se pedagogické činnosti, vyučuje rómské děti
na Církevní základní škole Přemysla Pitra v Ostravě
2017 malby na zdi v kapli Sv. Vendelína, Osek nad Bečvou
Revolver Revue 2006/03, č. 62

e-mail: hanapuchova@seznam.cz

telefon: 732 548 961

galerista: Petr Novotný, Heřmanova 35, Praha 7

info@galeriepn.cz | www.galeriepn.cz | 608 862 324

www.galerie-sumperk.cz

Ovce, 2017, část malby na zdi kaple Sv. Vendelína v Oseku nad Bečvou

HANA PUCHOVÁ

V ČIRÉ RADOSTI

14. 10. – 8. 11. 2020

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 14. ŘÍJNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY, MĚSTA ŠUMPERKA
A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Bez názvu, 2015, akryl, plátno, 100 x 120 cm

Petr a Richard, 2019, akryl, plátno, 130 x 100 cm

Krokoměr, 2018–9, akryl, plátno, 30 x 25 cm

Kámen, 2016–7, akryl, plátno, 100 x 80 cm

Snad by stačilo napsat, že malba Hany Puchové je nasáklá radostí, kterou svými obrazy bezděčně všem a všude rozdává. Překypuje životem a nejen doma v Ostravě patří k nezaměnitelným. Přesto jsme o ní donedávna vůbec nic nevěděli a poznávali ji pak v rychlé návaznosti hned z několika různých stran a zdrojů.

Prvně z reprodukce listu k výstavě u Milana Webera, na kterou se od té doby doma denně díváme, a hned poté v ovečkách a rostlinách na zdi kaple Svatého Vendelína v Oseku nad Bečvou. Pak v Praze u galeristy Petra Novotného na výstavě, která nám odkryla vazbu na Petra Veselého a v textech jsme se dozvěděli, že důležitým pedagogem pro ni byl už v aranžérském učilišti Jaroslav Homolka, se kterým se známe od nepaměti. Ale živě jsme se s Hanou setkali teprve loni na naší ostravské výstavě.

Navzdory zdánlivé lehkosti maluje na obrazech dlouho. Na čas je odkládá a vrací se k nim. Nechá je zrát a doznít, dopovědět je v ryzí prostotě výmluvné zkratky. Maluje hutná zátiší s bytelnými, až živočišnými rostlinami a titěrnými drobnostmi u nich, nádherná těžkotonážní zvířata, často krávy. Maluje ale především své přátele, ke kterým patří celá řada známých tváří nejenom z rodné Ostravy. Tam byli to oba bratři Balabánové, jsou Petr a Pavel Hruškovi a v Brně právě Petr Veselý nebo sběratel Richard Adam. Jsou to ale často třeba i nahodile uvidění nebo jindy naopak s malířkou se dennodenně potkávající a jen širší veřejnosti v soukromí ukrytí. Její malba je důrazná a zároveň laskavě jemná, a jako u Henryho Rousseaua jen zdánlivě a naprosto klamně naivní. Je pevně sevřena do zřetelně věcných a celistvých tvarů. Je vesele vážná a obojím vyváženě po okraj naplněná, tak jako život sám. Tu radost z obrazů i ze setkání s ní přináší teď nám, mezi námi s díky a stejně radostně vítána.

Miroslav Koval

Slon, 2017–19, akryl, plátno, 130 x 100 cm